

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΓΕΦΥΡΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η Β' Beth Weldon και η Μίνα Παπαθεοδώρου-Βαλυράκη συναντώνται στην Αθήνα σε ένα καλλιτεχνικό και πολιτιστικό σταυροδρόμι - Τι λέει η Αμερικανίδα εικαστικός για την Ελλάδα

ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΣΥΡΙΟΠΟΥΛΟΥ

Women bridging worlds» ή γυναίκες που γεφυρώνουν τον κόσμο, σε ελεύθερη μετάφραση. Δύο γυναίκες από δύο διαφορετικές χώρες -η πρώτη από την Αλαμπάμα των Ηνωμένων Πολιτειών, η δεύτερη από την Ελλάδα- και οι δύο καταξιωμένες εικαστικοί, ενώνουν τη δυναμική τους, την ενέργειά τους, τα χρώματά τους, γιορτάζοντας την τέχνη. Η Β' Beth Weldon και η Μίνα Παπαθεοδώρου-Βαλυράκη συναντώνται στην Αθήνα, στον χώρο τέχνης «Εικαστικός Κύκλος Σιαντί», σε ένα καλλιτεχνικό και πολιτιστικό σταυροδρόμι, σε μια έκθεση που θα διαρκέσει μέχρι και τις 14 Απριλίου. Πολυβραβευμένες και οι δύο και με τα έργα τους να κοσμούν δημόσιους χώρους και ιδιωτικές συλλογές, αποφασίζουν σχεδόν έναν χρόνο πριν -έχοντας ήδη στο παρελθόν συνεργαστεί σε διάφορα μουσεία στις ΗΠΑ- τη συνάντησή τους εδώ στην Αθήνα, την κοινή έκθεσή τους. Με τον δικό τους μοναδικό και αυθεντικό τρόπο η Μίνα Παπαθεοδώρου-Βαλυράκη και η Β' Beth Weldon εξωτερικεύουν και αποτυπώνουν στον καμβά ερεθίσματα, προσλαμβάνου-

σες εικόνες, σκέψεις, ό,τι κατά κύριο λόγο αποτελεί την πηγή έμπνευσής τους.

Αποκωδικοποιώντας το έργο της Μίνας Παπαθεοδώρου-Βαλυράκη, ο Ιταλός τεχνοκριτικός Giuliano Serafini της είχε πει: «Η λεπτομέρεια αναδεικνύει τη χειρονομία, τη "μνήμη" των πράξεών σου, πράξεις που συνοψίζουν τον χώρο και τον χρόνο που απαιτούνται για τη δημιουργία. Κάθε πίνακάς σου περιέχει μέσα του πολλούς άλλους πίνακες ζωγραφικής, ο καθένας από αυτούς μπορεί να έχει τη δική του αυτονομία, με αποτέλεσμα να είναι ένα ολοκληρωμένο έργο από μόνος του». Η ιστορικός Τέχνης και αρχαιολόγος Μαργαρίτα Δρίλλια, σχολιάζοντας τη συνάντηση των έργων των δύο καλλιτεχνών, σημειώνει: «Τόσο η Μίνα όσο και η Β' Beth δημιουργούν έργα που εκτείνονται σε τέσσερις κατευθύνσεις: το μήκος, το πλάτος, το βάθος και τη διάρκεια. Καταφέρνουν να ενώσουν σε μια συ-

νέχεια τις τρεις διαστάσεις του χώρου -το πλάτος και το ύψος, που ορίζονται από την επιφάνεια του καμβά τους, και το μήκος ή, αλλιώς, βάθος, που δημιουργεί η πινελιά τους- με τη διάσταση του χρόνου: η Μίνα με την ταχύτητα που εκπέμπει η θεματολογία της -η ταχύτητα ορίζεται από το διάστημα που διανύει ένα σώμα στη μονάδα χρόνου- και η Β' Beth με τις υπερβατικές εικόνες της».

Συνάντηση με την Β' Beth

Λίγες μέρες πριν από τα εγκαίνια της έκθεσης, ένα ηλιόλουστο ανοιξιάτικο πρωινό στην Αθήνα συναντηθήκαμε για πρώτη φορά με την Β' Beth, ύστερα από τα εγκωμιαστικά σχόλια για το έργο και την προσωπικότητά της από κοινό μας φίλο. Έχοντας κοιτάξει «διαγωνίως» το έργο της, αυτά που μου εντυπώθηκαν ήταν το μπλε αλλά και οι πολλές αποχρώσεις του που κυριαρχούσαν σε πολλά από τα έργα της. Άνθρω-

πος προσηνής, χαμογελαστός, με καθαρό βλέμμα και πρόσωπο και με μια ιδιαίτερη ταπεινότητα, αναντίστοιχα –ας μου επιτραπεί η έκφραση– με το βαρύ βιογραφικό της, η κυρία Weldon μέσα σε λίγη ώρα σκιαγράφησε την ίδια, το έργο της, την έκθεση αλλά και την Ελλάδα.

Μπορεί να σπούδασε Διοίκηση Επιχειρήσεων, Τέχνες και Ανθρωπιστικές Επιστήμες, η επαφή της όμως με τη ζωγραφική ξεκινά από την ηλικία των τεσσάρων χρόνων. «Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ζωγραφίζω. Η μητέρα μου ήταν καλλιτέχνις. Οι καμβάδες και τα λευκά χαρτιά, λοιπόν, μου ήταν κάτι οικείο». Για πολλά χρόνια μετά τις σπουδές της, η ζωγραφική αποτελούσε μια παράλληλη δράση με την επιχειρηματική δραστηριότητά της. Έτσι πορεύτηκε μέχρι και 12 χρόνια πριν, όταν η κόρη της Μέγκαν έφυγε για σπουδές στο Λονδίνο. Ήταν η στιγμή που αποφάσισε να πουλήσει τις επιχειρήσεις της –αν και παραμένει ακόμα στον χώρο του real estate– και να ξεκινήσει να ζωγραφίζει... full time.

Για την Β' Beth πηγή έμπνευσής της αποτελούν η παιδική της ηλικία, η φύση, τα σπορ, τα ζώα, εικόνες που «κουμπώνουν» με τις προσλαμβάνουσες του σήμερα και αποτυπώνονται με ιδιαίτερο τρόπο πάνω στον καμβά. «Οι πίνακές μου με κάνουν ευτυχισμένη, χάνομαι σε αυτούς. Έχω την αίσθηση ότι όσο βλέπουν τα έργα μου αντικρύζουν την αθωότητα, την ελευθερία, χάνονται στη θέα αυτού που εικονίζεται», λέει χαρακτηριστικά και προσθέτει: «Άλλωστε, αυτός είναι και ο δικός μου στόχος. Αυτό που θέλω είναι αυτοί που βλέπουν τα έργα μου να "χάνονται". Να μπαίνουν βαθιά μέσα τους και να ξεχνούν το άγχος τους».

Μπορεί, λοιπόν, η τέχνη να είναι ή να λειτουργεί θεραπευτικά; Ρητορικό ή όχι το ερώτημα για πολλούς, για την Αμερικανίδα ζωγράφο όμως τα πράγματα είναι πολύ ξεκάθαρα

και απλά: «Για μένα ως ζωγράφος είναι. Μπορεί να μην είμαι σε θέση να ξέρω αν λειτουργεί θεραπευτικά για το κοινό, αλλά σίγουρα αποτελεί μια χαλαρωτική κατάσταση. Επιδίωξή μου είναι το κοινό να απολαμβάνει τα έργα μου και να του έρχονται στο μυαλό εκείνες οι περίοδοι του παρελθόντος, που ήταν οι λιγότερο στρεσογόνες».

«Αγαπώ τη χώρα σας και τους ανθρώπους της»

Στην Β' Beth η Ελλάδα δεν είναι άγνωστη. Τα τελευταία δύο χρόνια η κόρη της Μέγκαν παρακολουθεί ένα πρόγραμμα εκμάθησης ελληνικών και σε κάθε ευκαιρία, όταν το

ΜΙΝΑ ΓΑΡΑΤΗΣ (ΜΙΝΑ ΒΑΛΥΡΙΑΚΗ)

Β' BETH WELDON

πρόγραμμά της το επιτρέπει, επισκέπτεται τη χώρα μας «Μου αρέσει πολύ η Ελλάδα, μου αρέσουν οι άνθρωποί της. Η Ελλάδα έχει αποτελέσει πηγή έμπνευσης για τα έργα μου. Το μπλε της, η θάλασσά της, η ενδοχώρα της». Και ακριβώς σε αυτό το σημείο κάνει τον παραλληλισμό με το έργο της και την κοινή έκθεσή της με τη Μίνα Παπαθεοδώρου-Βαλυριάκη: «Αν κάποιος μιλούσε για τη δουλειά μου, θα έκανε αναφορά στο φως και τα χρώματα. Αγαπώ πολύ τα χρώματα, φαίνεται, άλλωστε, στα έργα μου, και νομίζω ότι εκεί θα εστίαζε κάποιος αν ήθελε να εντοπίσει την ομοιότητα με τη δουλειά της Μίνας, τα χρώματα και την ενέργεια που απαντούν. Με

την κοινή μας έκθεση προσπαθούμε να ενώσουμε τις χώρες μας και την τέχνη μας. Όλα αυτά τα χρόνια δραστηριοποιούμαστε και στις δύο χώρες σε διαφορετικά επίπεδα. Σήμερα συναντιόμαστε στην Αθήνα, γνωρίζοντας η μία τη δουλειά της άλλης, τρέφοντας σεβασμό και θαυμασμό η μία για το έργο της άλλης».

Μακριά από συγκεκριμένες απόψεις που πλησιάζουν συγκεκριμένα στερεότυπα και στεγανά για το πώς εκλαμβάνεται και προσμετράται από το κοινό η έννοια του όρου «τέχνη», η Β' Beth Weldon το θέτει πολύ απλά: «Είναι σαν το κρασί όταν το δοκιμάζεις. Μπορεί να σου αρέσει, μπορεί και όχι. Αυτό συμβαίνει και όταν βρίσκεσαι μπροστά σε ένα έργο τέχνης. Μπορεί να σου αρέσει, μπορεί όμως και όχι». Ως προς την έκθεση της Αθήνας, εκφράζει την επιθυμία της, επισημαίνοντας ότι «εκείνο που θα ήθελα και ελπίζω είναι να δουν τη συγκεκριμένη έκθεση όσο περισσότερα ζευγάρια μάτια γίνεται. Ακόμα και αυτοί που δεν έχουν σχέση με την τέχνη. Είναι μια ενδιαφέρουσα έκθεση, ελπίζω να κάνει το κοινό να σκεφτεί, να απολαύσει τα χρώματα και την ενέργεια».

Ως προς το μέλλον, η Αμερικανίδα ζωγράφος θέλει να συνεχίσει τις εκθέσεις της και τα σεμινάρια της στο εξωτερικό. ■